

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Eliášovou ve věci žalobce: [nepřítel] zastoupen JUDr. Petrem Tomanem, advokátem, se sídlem Praha 2, Trojanova 12, proti žalovanému: **Česká spořitelna, a.s.**, IČO: 45244782, se sídlem Olbrachtova 1929/62, Praha 4, zastoupen JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, o **zaplacení částky 7.200,- Kč s příslušenstvím,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s tím, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 7.200,- Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,05% p.a. od 29.5.2013 do zaplacení, se zamítá.**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 6.534,- Kč, k rukám JUDr. Tomáše Sokola, advokáta, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu domáhal zaplacení částky shora uvedené spolu s příslušenstvím. Žalobce uvedl, že v pozici spotřebitele uzavřel s žalovaným dne 21.12.2005 smlouvu o úvěru. Žalobce dále uvedl, že na základě této smlouvy a sazebníku k ní byl žalobci účtován poplatek za správu úvěru ve výši 150,- Kč měsíčně, a to navzdory tomu, že žalovaný žalobci přesvědčivě nevysvětlil, jaké služby jsou za tento poplatek poskytovány. Předmětný poplatek byl účtován bez právního důvodu. Ujednání o poplatku je totiž neplatné

pro neurčitost a nesrozumitelnost, pro rozpor se zákazem odchýlit se od zákona v neprospěch spotřebitele, pro rozpor s dobrými mravy a pro rozpor s požadavkem dobré víry (přiměřenosti), jehož důsledkem je značná nerovnováha v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele. Smlouva o úvěru je smlouvou spotřebitelskou a adhezní, neboť nebyla výsledkem kontraktačního jednání mezi klientem a bankou. Neurčitost a nesrozumitelnost ujednání o placení poplatku spočívá v tom, že nevylo srozumitelně stanoveno, jakých služeb banky se žalobci za úhradu tohoto poplatku dostane. Při použití interpretačních pravidel je pak třeba užít interpretaci pro spotřebitele výhodnější s tím, že projev vůle připouštějící různý výklad je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první použila předmětný výraz. Touto stranou je žalovaný. Ujednání, kdy by byly za poplatek spotřebiteli poskytovány blíže nespecifikované služby, které by mohly být bez dalšího měněny, je navíc zneužívající klauzulí. Neplatnost ujednání nemůže být případě zhojeno ani srozuměním klienta s předmětným poplatkem a službami, neboť spotřebitele je třeba chránit i v situaci, kdy o protiprávnosti ujednání nevrženého dodavatelem nevěděl nebo s ním souhlasil.

Žalobce vyzval žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 7.200,- Kč dne 26.4.2013 s tím, že bezdůvodné obohacení představuje zaplacených 48 poplatků ve výši 150,- Kč od 28.6.2009 do 28.6.2013. Dále žalobce požadoval zaplacení úroku z prodlení.

Žalovaný navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout, a to z následujících důvodů. Žalovaný uvedl, že z aktuální kampaně za vrácení zaplacených poplatků žalobce věděl, k čemu se zavázal a nyní zpětně požaduje vrácení dobrovolně poskytnutého plnění v rámci společné masově sdílené víry, že v důsledku tvrzených formálních pochybení úvěrujících subjektů by ujednání o poplatku mohlo být neplatné. Tedy pod heslem, zcela přesně jsem věděl, jakou cenu zaplatím a proto jsem ji zaplatil, ale pokud snad věřitel udělal ve smlouvě nějakou chybu a soud ji najde, není důvod proč na tom nevydělat.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl s povinností předmětný poplatek platit zcela jasně seznámen a v rámci výběru nejvhodnějšího způsobu jeho finanční situace zvolil takový úvěrový produkt, jehož součástí byl poplatek ve výši 150,- Kč měsíčně. Žalovaný byl při sjednávání poplatku v dobré víře, neboť vycházel z tisíců rozsudků soudů, kdy byl nárok na zaplacení poplatku přiznáván a od ledna 2011 dokonce přímo aprobován zákonem (§ 3 písm. e/ zák. č. 145/2010 Sb.) Dále žalovaný tvrdil, že předmětný poplatek představuje cenu za službu, soud tedy není oprávněn takové ujednání přezkoumávat s ohledem na ust. § 56 odst. 2 obč. zák. a čl. 4 odst. 2 směrnice Rady č. 93/13/EHS, jež klade důraz na autonomii vůle. Smlouva o úvěru jednoznačně stanovila, že cena za úvěr je složena jednak z úroku a jednak z ceny za služby související s poskytnutím a správou úvěru, konkrétně pak o paušální cenu za správu úvěru ve výši 150,- Kč měsíčně. Rozdělení ceny za úvěr do úroků a dalších poplatků je ustálenou bankovní zvyklostí v České republice. Poskytnutí a sjednání úvěru a jeho správa osobou, která úvěr poskytla, jsou v evropské i české legislativě dlouhodobě uznávány za zpoplatněné bankovní služby (byť osvobozené od DPH), což dokládá např. z čl. 135 směrnice Rady 2006/112/ES, čl. 13 směrnice Rady č. 77/388/EHS či ust. § 54 odst. 2 zák. o DPH. Správa úvěrů je jednou z hlavních zákonem aprobovaných činností banky a jednou z integrálních součástí dlouhodobého úvěrového vztahu. Poplatky jako standardní součást ceny za úvěr uznal v judikatuře i Nejvyšší soud ČR (7 Tdo 500/2006 ze dne 10.5.2006). Z přezkumu podle citovaného ustanovení směrnice vylučuje ujednání o poplatku za úvěr i judikatura zahraničních soudů, např. Nejvyššího soudu Velké Británie. Rozhodnutí Spolkového soudního dvora, na které odkazuje žalobce, nelze na daný případ aplikovat, neboť rozhodnutí cizích soudů není v České republice nikterak závazné a v citovaném rozhodnutí šlo o jiný skutkový stav, kdy za poplatek nebyly poskytovány žádné služby. Poplatek v

případě žalovaném žalobcem, představuje naopak paušální cenu za komplex služeb, které žalovaný klientům nabízí a je pouze na nich, zda a v jaké míře je budou využívat. Paušální forma úhrady je nejvhodnějším způsobem stanovení ceny, a to s ohledem na počet klientů a škálu poskytovaných služeb. Na rozdíl od platby zálohové tato platba není závislá na množství poskytnutých služeb a nepodléhá pozdějšímu vyúčtování. Paušální platby nezávislé na množství čerpaných služeb jsou zcela běžnou součástí spotřebitelského prostředí (permanentky, předplacené karty, dárkové certifikáty). I kdyby předmětné ujednání testu přiměřenosti podléhalo, tak podmínky přiměřenosti dle § 56 odst. 1 obč. zák. splňuje.

Žalovaný poskytuje za předmětný poplatek clientský servis na pobočce (vyčíslení zůstatku úvěru, výpočet úvěrových limitů, definice finančního záměru – posouzení potřeb klienta a nabídka odpovídající účelu hypotéky, výpis z KN, on-line ocenění bytové jednotky), clientský servis prostřednictvím telefonního bankéře, možnost náhledu na úvěrový účet prostřednictvím internetového bankovníctví, změnu úrokové sazby na konci platnosti sazby (refix), potvrzení vztahující se k hypotečnímu úvěru (výpisy a opis výpisu, potvrzení řádného splácení, potvrzení o bezdlužnosti, potvrzení o zániku zástavního práva, kvitance pojištění, další potvrzení pro institucionální účely, potvrzení o splácení z určitého účtu, potvrzení o doplacení úvěru na individuální žádost klienta, potvrzení o realizaci čerpání prostředků z úvěru, kopie dokumentů ze spisu, potvrzení o zaplacených úrocích), služby související s pojistnými událostmi, vytvoření splátkového kalendáře, poradenství a spolupráci pro potížích se splácením. S ohledem na tyto poskytované služby je cena spočívající v poplatku zcela přiměřená. Ujednání o povinnosti platit předmětný poplatek je zcela určité a srozumitelné, když je obsaženo ve smlouvě s odkazem na sazebník. Vícesložkový způsob stanovení výsledné ceny úvěru je spravedlivý a transparentní na rozdíl od situace, kdy by cena služeb byla zahrnuta do úrokové sazby. Na určitost a srozumitelnost ujednání lze usuzovat i z chování žalobce. Ten po celou dobu předmětný poplatek hradil, aniž by namítal nesrozumitelnost, neurčitost či jinou neplatnost tohoto ustanovení smlouvy, považoval je tedy za úhradu celkové ceny předmětu plnění. U určitosti ujednání o poplatku se kladně vyjádřil i Ústavní soud ČR v rozhodnutí ze dne 18.1.2011 sp. zn. I. ÚS 1194/08, když shledal pojem vedení účtu určitým a srozumitelným. Tvzení žalobce ohledně neurčitosti či omylu jsou pouze účelová a rozpor s dobrými mravy žalobce nijak blíže nevysvětluje. Z důvodu procesní opatrnosti žalovaný uplatnil i námitku promlčení práva domáhat se relativní neplatnosti předmětného ujednání.

Jelikož předmětem řízení bylo peněžité plnění (bez příslušenství – úroků z prodlení) nepřevyšující částku 10.000,- Kč (bagatelní spor, § 157 odst. 4 o.s.ř. v návaznosti na §202 odst. 2 o.s.ř.), soud se omezil při svém zdůvodnění rozhodnutí pouze na závěr o skutkovém stavu a právní posouzení věci.

Po provedeném dokazování soud učinil tento **skutkový závěr**: žalobce a žalovaný uzavřeli dne 21.12.2005 smlouvu o hypotečním úvěru č. 0265705129 jejíž nedílnou součástí byl plán anuitních splátek (umořovací listina). Na základě smlouvy, jejíž nedílnou součástí byl předmětný plán, byl žalobce povinen hradit měsíčně poplatek za správu úvěru ve výši 150,- Kč, když v tomto plánu byl přesně rozklíčována situace k jakému datu a v jaké výši se hradí předmětný poplatek, kolik ve splátce žalobce tvoří splátka úroku, kolik jistina. Toto bylo stranami učiněno nesporné.

Za předmětné období, tj. 28.6.2009 do 28.6.2013 zaplatil žalobce žalovanému na poplatcích za správu a vedení úvěrového účtu částku 7.200,- Kč.

Žalobce vyzval žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení.

Po právní stránce soud posoudil věc následovně:

Dle § 451 odst. 1 obč. zák., kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Dle § 451 odst. 2 obč. zák., bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Soud se tedy zabýval otázkou, zda poplatky, které žalobce zaplatil žalovanému, představují plnění bez právního důvodu, resp. plnění z neplatného právního úkonu, když mezi stranami byla uzavřena smlouva, kterou soud posoudil jako smlouvu o úvěru dle § 497 obch. zák.

Nejprve zkoumal soud předmětné ujednání o poplatku za správu úvěru z hlediska náležitostí právního úkonu dle § 37 odst. 1 obč. zák., zejména pak s ohledem na námitku žalobce, že učiněný projev vůle spočívající v ujednání poplatku neobstojí z hlediska určitosti. Neurčitým je takový projev vůle, jenž je nejednoznačným, tedy není-li určitý jeho věcný obsah, přičemž neurčitost obsahu nelze překlenout ani za použití výkladových pravidel podle § 35 odst. 2 a 3 obč. zák., tedy když se jednájícím nepodařilo obsah vůle jednoznačným způsobem stanovit. K takovému závěru se přiklání i ustálená judikatura (viz např. rozsudek nejvyššího soudu ze dne 22. června 2000 č.j. 33 Cdo 390/2000). Ústavní soud pak ve své judikatuře dospěl k závěru, že v soukromoprávní sféře je třeba určitost právního úkonu posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétním okolnostem daného případu, přičemž pro interpretaci obsahu závazkového vztahu je rozhodující skutečná vůle obou smluvních stran v době uzavření smlouvy. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že v soukromém právu se aplikuje zásada pacta sunt servanda (smlouvy se musí dodržovat), a to i v případech, kdy je to pro některou ze smluvních stran nevýhodné. Smluvní strana si musí být vědoma své odpovědnosti ve smluvních vztazích a nemůže smlouvy uzavírat a později namítat jejich neplatnost dle své vlastní vůle (viz náleží Ústavního soudu ze dne 28. února 2013 č.j. III. ÚS 3900/12 či náleží ze dne 24.7.2007 sp. zn. I. ÚS 557/05). Ke stejnému závěru se přiklání i judikatura Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 1. července 2009 sp. zn. 28 Cdo 5361/2008 či rozsudek ze dne 27. dubna 2006 sp. zn. 33 Odo 938/2004).

S ohledem na skutečnost, že se jednalo o smlouvu úvěru dle § 497 obch. z., aplikují se ustanovení o výkladu projevu vůle obsažená v obchodním zákoníku, jež v tomto případě doplňují ust. § 35 obč. zák. Podle § 266 odst. 3 je tedy třeba zohlednit okolnosti souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxi, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následné chování stran, pokud to připouští povaha věcí. Soud tedy při posuzování určitosti předmětného projevu vůle přihlédl ke skutečnosti, že poplatky spojené se spotřebitelským úvěrem byly a jsou zcela běžnou praxí v bankovním světě což dokládá mj. i skutečnost, že s takovými poplatky počítá i zákon č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru pro stanovení sazby RPSN (např. § 3 písm. e/ či přílohy zák. o spotř. úvěru). Od účinnosti tohoto zákona musejí být klienti při uzavírání smlouvy o úvěru dokonce výslovně seznámeni s výší RPSN, která poplatek obsahuje. S poplatky je pak třeba počítat při srovnávání cen úvěrových produktů na trhu.

Rovněž správa či vedení úvěru je standardní zákonem aprobovanou finanční činností v rámci české legislativy (např. § 54 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). České právní předpisy tedy výslovně počítají se správou a vedením úvěrů. Dále soud při posuzování určitosti a srozumitelnosti ujednání o poplatku přihlédl ke skutečnosti, že smluvní strany na základě předmětného ustanovení po dobu několika let plnily (žalobce platil žalovanému předmětný poplatek), aniž by byla určitost ujednání jakkoliv zpochybňována. Stranám tedy musela být povinnost stanovená ustanovením smlouvy o předmětném poplatku zcela zřejmá. S ohledem na výše uvedené soud tedy dospěl k závěru, že ujednání o poplatku není neplatné pro neurčitost, neboť výkladem předmětného projevu vůle je možné jednoznačně dovodit, co bylo jeho obsahem.

Předmětný závěr lze podpořit i obecně známou skutečností (již soud zná i ze své úřední činnosti), že byly vydány stovky či tisíce rozhodnutí, kdy české soudy uznaly poplatky jako platně ujednanou součást úvěrové smlouvy v situaci, kdy banka vymáhala soudně dluh od svých dlužníků. Na předmětném závěru nemůže nic měnit ani skutečnost, že poplatek byl sjednán jako paušální a nebylo tedy přesně taxativně vymezeno, jaké konkrétní služby jsou za něj poskytovány. Je obecně známou skutečností, že obsahem právních vztahů mezi klientem – dlužníkem a bankou – věřitelem je celá řada vzájemných práv a povinností (nejen holé poskytnutí peněžních prostředků a jejich vrácení). To je běžné nejen v bankovníctví, ale např. v cestovním ruchu či telekomunikacích. V rámci takového komplexního právního vztahu není možné požadovat, aby ke každé jednotlivé povinnosti byla synallagmaticky navázána odpovídající povinnost druhé smluvní strany. Soud má tedy ujednání o povinnosti platit poplatek za určité a srozumitelné.

Dále soud přezkoumal předmětné ustanovení o poplatku z hlediska ust. § 55 odst. 1 obč. zákoníku, tedy zda se nejedná neplatné odchylení se od ust. § 497 obch. zák. V daném vztahu je žalobce spotřebitelem ve smyslu ust. § 52 odst. 3 obč. zák. a žalovaný dodavatelem ve smyslu § 52 odst. 2 obč. zák. Odchylení se od zákona dohodou stran v neprospěch spotřebitele by tedy bylo relativně neplatným dle § 40a obč. zák. Jak již soud uvedl výše, je třeba při tomto posouzení opět vycházet ze skutečnosti, že právní vztah mezi bankou a klientem představuje celý komplex vzájemných práv a povinností, neboť banka klientovi poskytuje kromě samotných peněžních prostředků řadu dalších služeb (otevřené pobočky pro poradenství, vystavování potvrzení a přehledů, etc.). Z citovaného ustanovení obč. zákoníku nelze vyvodit závěr, že zakotvení dalších vzájemných práv a povinností do smlouvy, která je svým obsahem smlouvou o úvěru je neplatné v případě, že je spotřebitel zatížen jakoukoliv další povinností, kterou zákon u daného smluvního typu nepředepisuje. V praxi společenských vztahů se nutně vyskytují smlouvy, které kromě základních práv a povinností (upravených jako smluvní typ v zákoně) stanovují smluvním stranám další práva a povinnosti. Plošný zákaz brát na sebe v rámci jednoho smluvního závazku jiné povinnosti než ty, které stanoví pro daný smluvní typ zákon, by pro spotřebitele představoval zcela neadekvátní zásah jeho smluvní svobody. Na tomto výkladu nemůže měnit nic ani princip ochrany spotřebitele zakotvený v § 51 a násl. obč. zák. a ve směrnici Rady č. 93/13/EHS. Při posuzování relativní neplatnosti ujednání dle § 55 odst. 1 obč. zák. je tak třeba vždy přihlídnout ke všem okolnostem daného případu, to zejména s ohledem na zachování uvedeného principu autonomie vůle zakotveného v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Při omezení autonomie vůle v rámci ochrany spotřebitele je třeba vždy ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod přihlížet k podstatě a smyslu tohoto omezení. Podstatou a smyslem ochrany spotřebitele je zejména zajistit mu dostatek informací pro svobodu rozhodování na trhu a ochránit jej před zneužívajícími praktikami dodavatelů a nikoliv omezit jeho kontraktační volnost do takové míry, že na sebe nebude moci brát jiné

povinnosti než ty, které jsou stanoveny pro určitý smluvní typ v zákoně. Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že ustanovení o povinnosti platit měsíční poplatek není neplatné podle § 55 odst. 1 obč. zák.

Následně se soud zabýval argumentem žalobce, že ujednání o poplatku je neplatné z toho důvodu, že rozpor s požadavkem dobré víry znamená k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Takové ujednání by bylo neplatné podle § 56 odst. 1 obč. zák. Podle odst. 2 téhož ustanovení však není možné předmětné pravidlo aplikovat na smluvní ujednání, která vymezují buď předmět plnění smlouvy nebo jeho cenu. Soud se tedy zabýval otázkou, zda ujednání o poplatku představuje ujednání o ceně ve smyslu cit. ustanovení. Z úvěrové smlouvy jasně vyplývá, že úmyslem stran bylo sjednání ceny za úvěr tvořené více složkami, tedy nejen úrokem, ale též poplatky. Ty jsou totiž ve smlouvě výslovně označeny jako cena poskytnutých služeb. K závěru o tom, že poplatek představuje běžnou část ceny úvěru lze dospět i na základě povinnosti věřitele uvádět v úvěrové smlouvě roční procentní sazbu nákladů (RPSN) vyplývající ze zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úvěru, jež dle svého vymezení zahrnuje právě poplatky. Dle judikatury nejvyššího soudu (např. Rozsudek NS ČR ze dne 28. února 2013, sp. zn. 32 Cdo 12/2012) je RPSN účinným nástrojem pro srovnání výhodnosti úvěru, a tedy porovnání toho, jaké protiplnění je různými bankami požadováno za jimi poskytnutý úvěr. Soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že ustanovení o povinnosti platit měsíční poplatek je ujednáním o ceně, které je ve smyslu § 56 odst. 2 obč. zák. vyloučeno z přezkumu podle § 56 odst. 1 obč. zák. Soud při tomto svém závěru přihlédl i k čl. 4 odst. 2 směrnice Rady č. 93/13/EHS, ze které vychází citované ustanovení § 56 odst. 2 obč. zák., a uzavřel, že ujednání o povinnosti platit poplatek bylo sepsáno jasným a srozumitelným jazykem, když výslovně stanovilo povinnost platit měsíčně poplatek.

S ohledem na shora uvedené soud neshledal předmětný poplatek ani v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.).

Soud tedy shledal ujednání o poplatku za vedení a správu úvěru platným. Plnění, které představuje placení tohoto poplatku tedy není bezdůvodným obohacením ve smyslu ust. § 451 odst. 1 obč. zák. Proto soud rozhodl tak jak je uvedeno ve výroku I.

Soudu je znám náleží Ústavního soudu ze dne 6.11.2007, sp.zn. II.ÚS 3/06, tak jak na něj odkázala žalobkyně, má však zato, že tomuto nelze rozumět tak, že by spotřebitel za své neuvážené kroky měl být chráněn spotřebitelským právem (tj. ujednáními na ochranu spotřebitele) ve všem. Soud se naopak ztotožňuje s tím, že ochrana spotřebitele neznamenalala a neznamenalala však ochranu před jeho vlastními ekonomickými (i neuváženými) rozhodnutími, při nichž dal přednost nabízenému zboží nebo službě před svými penězi. Znamenala a znamená naopak především jeho ochranu před neúplnými a nepravdivými informacemi, vyplývajícími z informační asymetrie mezi obchodníkem a spotřebitelem, a ochranu svobody jeho vůle, pokud nemohla dojít svého výrazu kvůli standardním (předformulovaným) smluvním podmínkám obchodníka (ne u podmínek individuálně vyjednaných) (viz článek Prof. JUDr. Josefa Bejčka, CSc. - *Ochrana spotřebitele, nebo i pokrytecky zastřená ochrana věrolomnosti?*, zveřejněný v Právních rozhledech č.13-14/2013, s. 477.)

Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého má žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou tvořeny: odměnou advokáta ve výši 4.500,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (§ 7 bod 4 AT), tj.

1.500,- Kč za 1 úkon, tj. 3 úkony, 3x režijním paušálem á 300,- Kč (za převzetí věci, sepis vyjádření, účast na ÚJ dne 23.10.2013) podle vyhl. MS č. 177/1996 Sb., + 21% DPH dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 1.134,- Kč, celkem tedy náklady řízení 6.534,- Kč, k rukám svého advokáta (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Lhůta ke splnění povinnosti byla stanovena podle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.

Co se týká návrhu žalobce na použití § 150 o.s.ř., soud uvádí, že zde neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by odůvodňovaly nepřiznání náhrady nákladů řízení zcela a ani z části. Na žalovaného byly jen u zdejšího soudu podány žaloby na vydání bezdůvodného obohacení za neoprávněně účtované poplatky, a to v řádů tisíců (právním zástupcem žalobkyně), přičemž se nejedná o standardní soudní agendu, se kterou v rámci činnosti svého právního oddělení mohl žalovaný počítat.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **není** odvolání přípustné (ust. § 202 odst. 2 o.s.ř.)

Nesplní-li žalobce povinnost uloženou mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

V Praze dne 23. října 2013

Mgr. Lenka Eliášová, v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení: Pavlína Skalová

